

Здіймається буря. Коти-вояки

КУПИТИ

Четверта книга серії світового бестселера «Коти-вояки».

Вогнесерд став воєводою, але далеко не всі коти у захваті від цього. У Клані вже починають ходити чутки про те, що його воєводство стане передвісником жахливих подій. Як тут не позбутися віри у власні сили? До того ж, Вогнесерд залишився без підтримки найкращого друга, без порад мудрого вчителя, а власний учень зрадив його і зник у світі Двоногів. Але найбільше випробування ще попереду: у диких лісових хащах зачаївся давній ворог, який палає жагою помсти.

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

Ерін Гантер

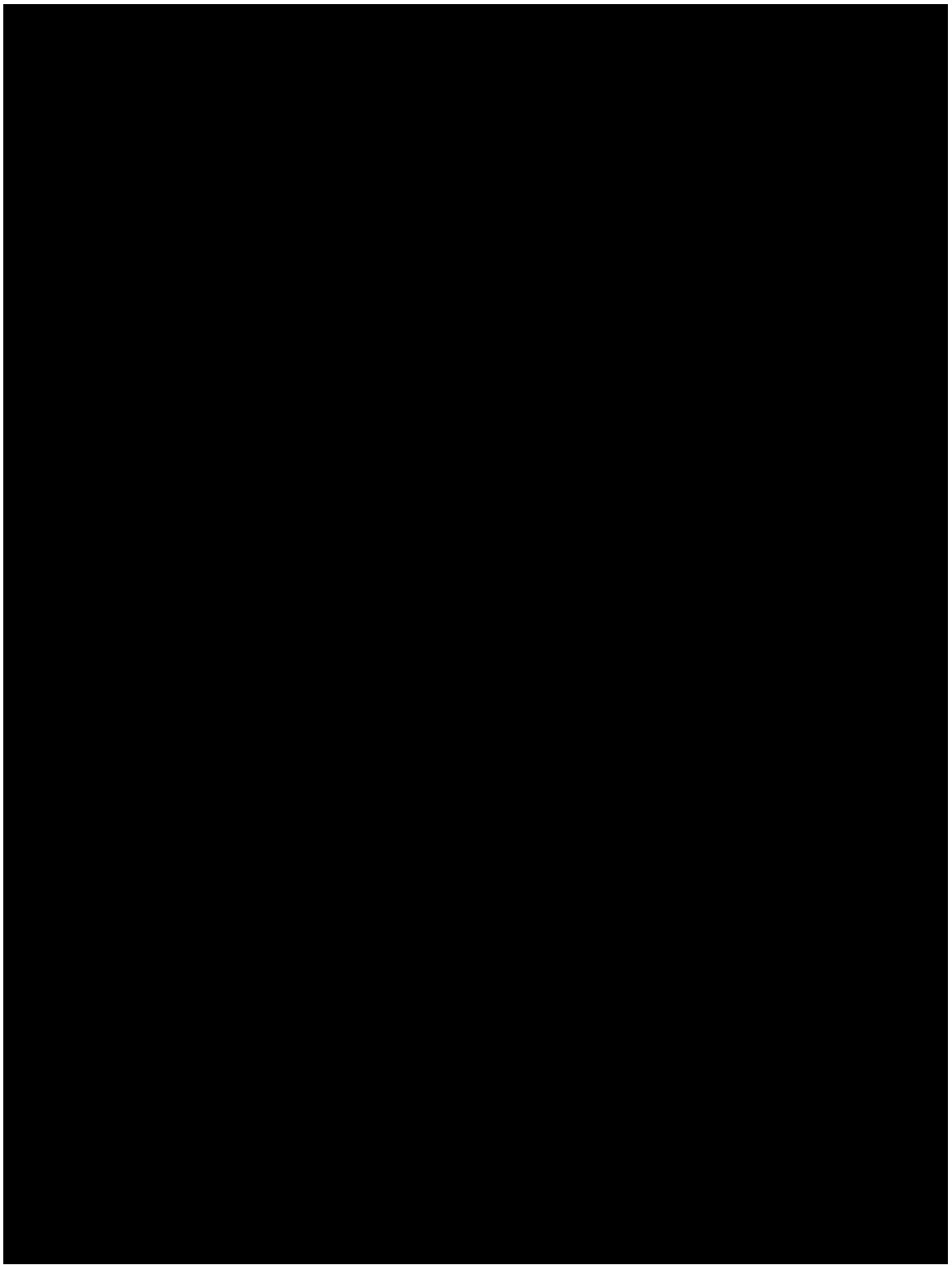
КОТИ ВОЯКИ

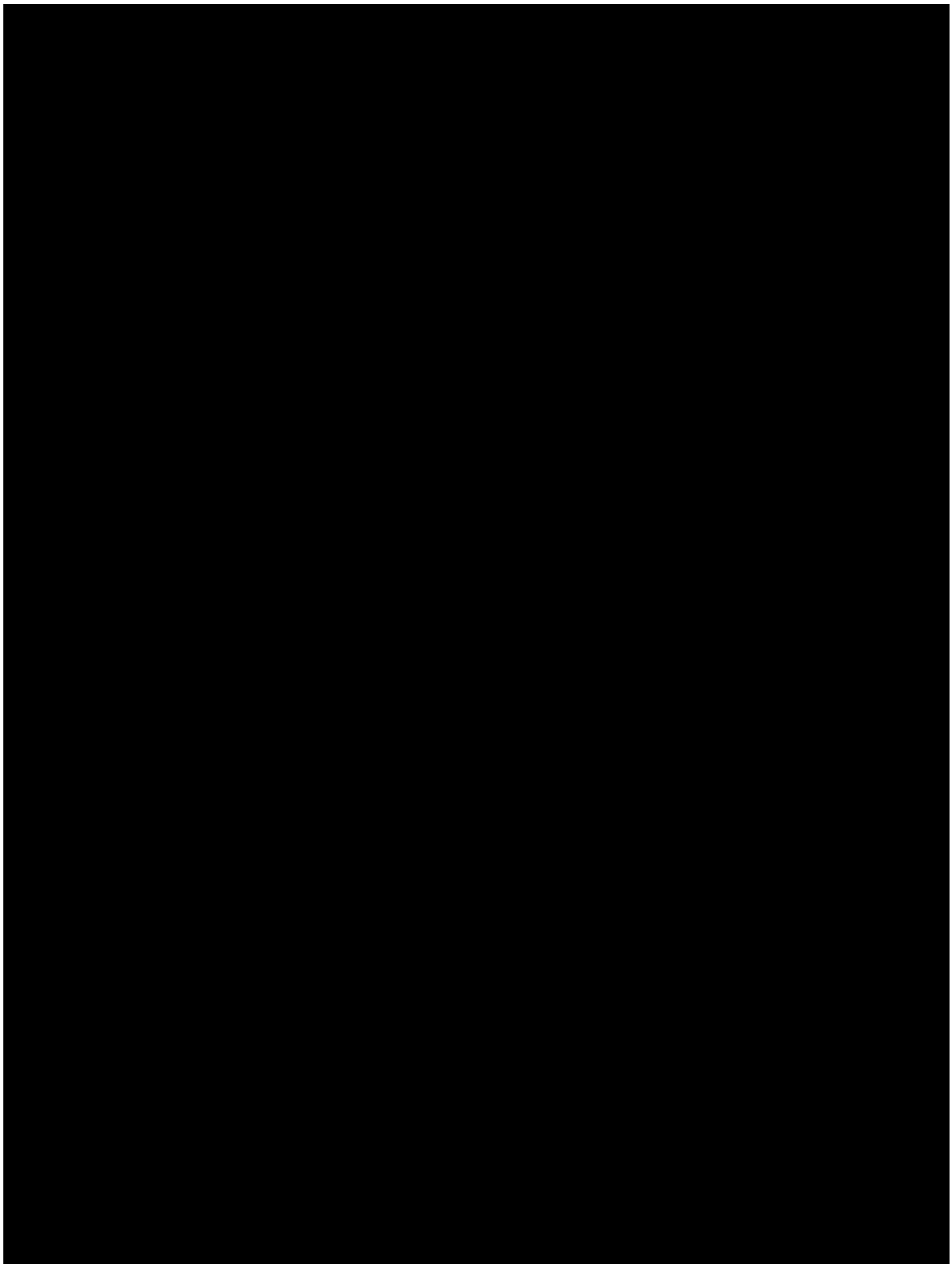

Здіймається буря

Стережися!

Ворог лише здається переможеним,
він чатує на тебе скрізь...

Здіймається буря

Пензенский

Erin Hunter
WARRIORS
Book Four: Rising Storm

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
Здіймається буря

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-80-3

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2017
© mrgaser, e-pub, 2019

Аннотація

Вогнесерд став воєводою, але далеко не всі коти у захваті від цього. У Клані вже починають ходити чутки про те, що його воєводство стане передвісником жахливих подій. Як тут не позбутися віри у власні сили? До того ж, Вогнесерд залишився без підтримки найкращого друга, без порад мудрого вчителя, а власний учень зрадив його і зник у світі Двоногів. Але найбільше випробування ще попереду: у диких лісових хащах зачаївся давній ворог, який палає жагою помсти.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воевода

Вогнесерд — вродливий та сміливий рудий кіт, який потрапив до Клану з угідь Двоногів.

Медикицька

Жовтоікла — стара темно-сіра кицька із широкою, приплюснутою мордою.

Попелюшка — учениця медикицьки.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Білоштурм — великий білий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Вітрогон — спритний смугастий кіт.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскоштурма — блідо-руда киця.

Орлякошуб — бурий смугастий кіт.

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима. Після того як її кошенята стали новаками, вона знову приєдналася до вояків.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Прудколап — спритний чорно-білий котик, учень Довгохвоста.

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Яснолапка — біла киця з рудим хвостом, учениця Білошторма.

Хмаролап — біле пухнасте кошеня із впертою вдачею. Ще зовсім малим його до Клану віддала сестра Вогнесерда — хатня кицька Принцеса. Згодом котик став новаком свого дядька.

Зололап — сірий котик, учень Порохошуба.

Папоротелапка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою, учениця Темносмуга.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Ряболиця — гарненька кицька.

Злотоквітка — кішка з блідо-рудю шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Куцохвіст — великий темно-бурий кіт, якому бракує шматочка хвоста.

Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками. Найстарший кіт Громового Клану.

Плямошкур — маленький чорно-білий кіт.

Одноока — світло-сіра кицька.

Провідник

Ночезір — чорний старий кіт.

Воєвода

Попелюх — худий сірий кіт.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Вояки

Білогорлик — чорний кіт з білими плямами на лапках та грудях.
Дрібнохмар — мурий дрібненький котик.

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воєвода

Леопардошубка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Чорнокіготь — великий димчасто-сірий котяра з довгими кігтями.

Сіросмуг — сірий кремезний кіт, колишній вояк Громового Клану.

Королеви

Мрячконіжка — струнка, граційна срібляста кішка.

Моховинка — плямиста киця, яка взяла на себе виховання кошенят Сіросмуга.

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий сміливий котик.

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Клаповух — сіро-смугастий кіт.

Новаки

Ситколап — смугастий котик.

Королеви

Ранньоквітка — триколькова кішка із бурштиновими очима.

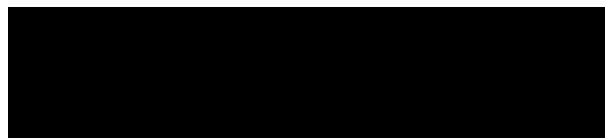

Тигрокіготь — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими пазурами на передніх лапах.

Принцеса — світло-брунатна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі разом із Круколапом неподалік від лісу.

Пролог

Передсмертне гарчання пролунало залитою місячним світлом лісовою галявиною. На самому її краю, у тінях під кущем, сиділо двоє котів. Один із них корчився від болю, луплячи по землі довгим хвостом. Інший кіт звівся на лапи і схилив голову до товариша. Він був медикотом уже багато повень, але зараз міг хіба що безпорадно спостерігати, як провідника Клану долає недуга, що вже забрала стільки життів. Трави, здатної полегшити судоми і лихоманку, просто не існувало. Плямисте сіре хутро ставало дибки, коли він дивився, як його провідник знову і знову б'ється в конвульсіях і знесилено падає на вистелене мохом гніздо. Медикіт злякано схилився і пригнувся. Провідник іще дихав, але дихання було слабке і нерівне, а його кощаві боки важко надималися.

У лісі щось зашаруділо. Цього разу не кіт, а сова. Медикіт знову пригнувся. Сиви приносили до лісу смерть, вони викрадали здобич, ба навіть кошенят, які відійшли задалеко від своїх матерів. Він звів до неба очі, в яких світилося благання, і став молити духів пращурів-вояків про те, щоб совиний клич не був лихим знаменням. Медикіт позирнув крізь гілля, яке спліталось в дах кубла, вишукуючи на темному небі Срібносмугу. Але плеяда зірок, в якій мешкав Зоряний Клан, ховалася за хмарами. Сірий кіт здригнувся від страху. Невже духи пращурів полишили їх, коли недуга спустошувала Клан?

Вітер війнув серед дерев і зашарудів тендітним листям. Високо вгорі хмари трохи розійшлися, і єдина зірка кинула промінчик світла крізь дах кубла. Віддалік у тіні провідник довго і протяжно зітхнув. Надія рибиною стрепенулася в серці медикота. Зоряний Клан усе-таки був із ними.

Раптово ослаблий від полегшення медикіт звів голову догори, подумки дякуючи предкам за те, що вони пощадили життя провідника. Примруживши очі супроти світла зірки, він почув, як у його голові тихцем перемовляються голоси духів. Вони шепотіли про славні битви, про нові землі, про великий Клан, якому належить піднятися

з попелу давнини. Медикіт відчув, як задоволення, зародившись у грудях, шугнуло всім його тілом аж до кінчиків лап. Ця зірка несла значно більше, ніж просто звістку про порятунок.

Раптом широке сіре крило затулило промінчик зірки, знову занутивши кубло в темряву. Медикіт позадкував і притиснувся до землі, сова ж тим часом шугнула вниз і шарпнула дах кубла пазурами. Вона, певно, відчувала запах хвороби, що ослабила провідника, і прилетіла в пошуках легкої здобичі. Проте гілля було надто густе, щоб птах міг крізь нього проломитися.

Медикіт дослухався до неквапливого лопотіння крил сови, що відлітала до лісу, а тоді сів і знову обвів поглядом небо, відчуваючи, як серце гупає у грудях. Разом із совою зникла і зірка. На її місці була тільки чорнота. Страх прокрався під шубку медикота і стиснув йому серце.

— Ти це чув? — напруженим від тривоги голосом озвався кіт зі входу до кубла.

Медикіт швиденько випорснув на терен, добре розуміючи, що Клан чекатиме від нього хоч якогось пояснення знаменню. Вояки, королеви й старійшини — ті, які ще могли вилізти із власного кубла, — збилися до купи у затінку на дальньому кінці галявини. Медикіт витримав недовгу паузу, слухаючи, як коти його Клану стривожено перешіптуються одне з одним.

— Що тут забула сова? — прошипів муругий вояк, поблискуючи очицями у темряві.

— Вони ніколи не підлітали так близько до табору, — вискnuв один зі старійшин.

— Вона забрала кошенят? — вимогливо запитав інший вояк, озираючись на кішку, що стояла за ним.

— Не цього разу, — відповіла срібляста королева. Уже троє її кошенят померли через хворобу, тож зараз голос киці тремтів від

болю. — Але ж вона може й повернутися. Мабуть, зачула, що ми слабкі.

— Здавалося б, запах смерті мав їх відлякувати, — на галяву вийшов смугастий вояк.

Його лапи були у багні, а шерсть розкуйовджена. Він ховав свого побратима. Потрібно було викопати ще кілька могил, але кіт уже надто втомився.

— Як провідник? — запитав він напруженим від страху голосом.

— Ми не знаємо, — відповів муругий вояк.

— Де медикіт? — вискнула королева.

Коти почали роззиратися галявиною, і медикіт бачив, як їхні перелякані очі поблискують серед темряви. У голосах здійснювалася паніка. Клан потрібно було заспокоїти, запевнити, що Зореклан не полишив їх напризволяще. Глибоко вдихнувши, медикіт пригладив хутро на плечах і побрів тереном.

— Та нам і медикота не треба, аби зрозуміти, що крики сови віщують смерть, — заверещав один зі старійшин. У його шалених очах світився страх.

— А ти звідки знаєш? — кинув муругий вояк.

— Ага, — погодилася королева, позираючи на старійшину. — Зореклан до тебе не говорить! — вона повернулася до медикота, який саме підійшов. — Та сова була знаменням?

Незручно переминаючись із лапи на лапу, він уникнув прямої відповіді.

— Зоряний Клан сьогодні говорив зі мною. Ви бачили зірку серед хмар?

Королева кивнула, а очі котів навколо зажеврили надією, якої вже й не випадало очікувати.

— Що вона означала? — запитав старійшина.

— Провідник житиме? — гукнув плямистий вояк.

Медикіт завагався.

— Та не може ж він померти зараз! — вискнула королева. — Як щодо дев'яти життів? Зоряний Клан нагородив його ними лише шість повень тому!

— Не нам оскаржувати волю Зоряного Клану, — відповів медикіт. — Але предки нас не забули, — провадив він, намагаючись відігнати видиво совиного крила, яке затулило тоненький промінець світла. — Зірка принесла нам звістку надії.

Із затіненого куточка галявини почувся писк, і плямиста королева, миттю підірвавшись, кинулася на звук. Інші все ще не відводили поглядів від медикота, але почали потроху заспокоюватися.

— Зоряний Клан сказав щось про дощ? — запитав молодий вояк. — Його ж так давно не було, можливо, дощ виміє звідси хворобу.

Медикіт похитав головою.

— Не про дощ, а про великий новий світанок, який чекає на наш Клан. У промені світла наші пращури-вояки показали мені майбутнє — воно буде преславним!

— То ми вціліємо? — нявкнула срібляста королева.

— Ми не просто вціліємо, — пообіцяв медикіт. — Ми будемо правити цілим лісом!

Над юрмою котів прошелестіли полегшені зітхання — перше муркотіння, яке лунало в цьому таборі за останню повню. Але медикіт

відвернув голову, щоб ніхто не побачив, як у нього тремтять вуса. Він молився, щоб коти не запитали про сову. Йому забракло мужності поділитися страшною пересторогою від Зоряного Клану. Зірку затулило пташине крило, тож Клан заплатить найвищу ціну за цей великий світанок.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 1

Теплі промінчики сонця пробивалися крізь листяне шатро і вигравали на шубці Вогнесерда. Він припав нижче до землі, розуміючи, що його хутро відсвічуватиме бурштином серед буйної рослинності.

Лапа за лапою кіт пробирався крізь папороть. Він відчував запах здобичі, від якого аж слинки текли. Вогнесерд рухався дуже повільно, поки не побачив вгодовану пташку, яка сиділа і дзьобала щось серед папоротей.

Вогнесерд випустив кігті, відчуваючи, як у лапах поколює від передчуття здобичі. Він виголоднів після досвітнього патруля і передобіддя, проведеного на полюванні. Зараз був саме пік сезону на здобич, час для Клану від'їдатися на лісових щедротах. І хоч від новолисту дощі майже не падали, в лісі просто кишіло їжею. Тепер, коли в таборі було вдосталь свіжини, Вогнесерд міг полювати і для себе. Він напружив м'язи, готуючись до стрибка.

Раптом сухий вітер доніс до нього інший запах. Вогнесерд роззявив рота і схилив голову. Птах, либонь, теж відчув запах, бо миттю підвів голову і зібрався вже розправити крила. Тільки було вже пізно. З хащ ожини на нього кинулась біла хутряна блискавка. Вогнесерд здивовано дивився, як молодий котик накинувся на розгублену пташку і пришпилив її до землі передніми лапами, перш ніж прикінчити швидким укусом.

Спокусливий запах свіжини залоскотав Вогнесердові ніздрі. Він підвівся і вийшов із підліску назустріч пухнастому білому котику.

— Гарна робота, Хмаролапе, — нявкнув Громовий воєвода. — Я до останнього не бачив, як ти підкрадаєшся.

— Ця дурноголова пташка теж не бачила, — крекнув Хмаролап, хвалькувато помахуючи хвостом.

У Вогнесерда напружились плечі. Хмаролап був його новаком і племінником. Вогнесерд мав навчити цього пухнастика всього, щоб той став добрим вояком. Хмаролап, безсумнівно, чудовий мисливець, але воєвода ніяк не міг втовкмачити йому в голову, що потрібно бути хоч трохи скромнішим. Десь у глибині душі він іноді навіть сумнівався, чи зможе взагалі цей новак колись збагнути всю важливість вояцького правильника, усталені незліченними повнями звичаї та ритуали, які з покоління в покоління передавалися серед лісових котів.

Хмаролап народився в угіддях Двоногів від Вогнесердової сестри-кицюні, Принцеси, і потрапив до Громового Клану ще дрібним кошеням. Він на власному гіркому досвіді спізнав, що Клан не знає поваги до кицюнь. Вогнесерд і сам прожив свої перші шість повень серед Двоногів, і деякі Громові коти ніяк не давали йому забути, що він народжений не в лісі. Воєвода нетерпляче смикнув вухами. Він знав, що зробив усе можливе, аби довести свою відданість Клану, а от упертий Хмаролап — то інша справа. Якщо білошубий новак хоче одного дня здобутися на приязне ставлення від своїх побратимів із Клану, йому доведеться трохи збити із себе гонор.

— Можеш дякувати своїй швидкості, — зауважив Вогнесерд. — Ти ж підкрадався за вітром. Я тебе відчув, хай навіть і не побачив. І пташка так само.

Хмаролап спалахнув, наїжачивши довге біле хутро, і огризнувся:

— Я знаю, що стояв за вітром! Але ж цього дурного голуба все одно неважко було спіймати, відчув він там мене чи ні.

Молодий котик люто зиркнув на Вогнесерда, і виховник відчув, як його роздратування перетворюється на злість.

— Це горлиця, а не голуб! — кинув він. — А справжній вояк викazuje більше пошани до здобичі, яка годує його Клан.

— Точняк! — відмахнувся Хмаролап. — Я щось не бачив, щоб Шиполап виказував особливу повагу білці, яку вчора притягнув до

табору. За його словами, вона була настільки прибацана, що і кошеня її б упіймало.

— Шиполап лише новак, — гаркнув Вогнесерд. — Йому, як і тобі, треба ще багато чого навчитися.

— Але ж я її спіймав, хіба ні? — буркнув Хмаролап і сердито поштурхав виховника лапою.

— Вояцьке життя — це тобі не тільки голубів ловити!

— Я швидший за Яснолапку і сильніший за Шиполапа, — ще дужче завівся білий котик. — Що ти ще від мене хочеш?

— Зате вони добре знають, що вояк ніколи не нападатиме на здобич, якщо вітер дме йому в спину! — Вогнесерд розумів, що не повинен дозволяти новаку втягувати себе в суперечку, але впертість малого лютила його гірше, ніж шпичка у вусі.

— Теж мені. Ти, може, і стояв собі проти вітру, як хороший воячок, але я того голуба схопив першим! — голос Хмаролапа зірвався на люте підвивання.

— Затихни, — шикнув Вогнесерд, зненацька відволікаючись.

Він підвів голову і пригнувся до повітря. У лісі було напрочуд тихо, і тільки гучний нявкіт Хмаролапа надто вже голосно відлунув поміж дерев.

— У чому річ? — роззирався Хмаролап. — Я нічого не відчуваю.

— Я теж, — зауважив воєвода.

— То що тебе хвилює?

— Тигрокіготь, — задумливо відповів Вогнесерд.

Цей темний смугастий вояк зринав у снах Вогнесерда, відколи Синьозірка вигнала його із Клану чверть повні тому. Тигрокіготь

спробував убити провідницю Громового Клану, але Вогнесерд спинив колишнього воєводу і викрив його довго приховувану зраду перед усім Кланом. Звідтоді від Тигрокігтя не було ні слуху ні духу, та Вогнесерд відчував крижані пазурі жаху, які стискали його серце просто зараз, коли він вслухався в лісову тишу. Ліс, здавалося, також вслухався, затамувавши подих, а в голові вояка відлунили прощальні слова Тигрокігтя: «Тримай оченята розплющеними, Вогнесерде. Вуха тримай нашорошеними. Постійно озирайся. Тому що одного дня я тебе знайду, і стане з тебе вороняче їдло».

Тишу порушив Хмаролап.

— Що б Тигрокіготь мав тут робити? — форкнув він. — Синьозірка ж його вигнала!

— Так, — погодився Вогнесерд. — І Зореклан його знає, куди він пішов. Але Тигрокіготь чітко дав зрозуміти, що це ми не востаннє його бачимо!

— Я цього зрадника не боюсь.

— А мав би! — прошипів кіт. — Тигрокіготь знає ці ліси, як ніхто у Громовому Клані. І розірве тебе на шмаття, якщо йому випаде нагода.

Хмаролап знову форкнув і обійшов свою здобич.

— З тобою геть нецікаво, відколи Синьозірка зробила тебе воєводою. Я тут не просто так валандаюся, якщо ти раптом надумав убити цілий ранок, лякаючи мене байками для ясел. Я тут наче як полюю для старійшин, — і новак чкурнув у хащі ожини, полишивши на землі мертву горлицю.

— Хмаролапе, повернися! — люто крикнув Вогнесерд. Тоді похитав головою. — А Тигрокіготь його забори, цього ідіота з мишачими мізками! — пробурмотів він уже сам до себе.

Помахуючи хвостом, воєвода підняв горличку і замислився, чи варто нести її до табору замість Хмаролапа. «Вояк повинен сам відповідати за власну здобич», — вирішив він і поклав пташку на густу трав'яну ковдру. Тоді підійшов ближче і пригладив над нею зелень, щоб захвати тлусту горлицю. Вогнесерд хотів би мати хоч якусь певність, що Хмаролап повернеться і забере-таки цю здобич до решти, яку він має наловити для голодних старійшин. «Якщо він її раптом не принесе, то хай походить голодний, аж поки схаменеться», — вирішив воєвода. Його новаку потрібно втовкмачувати це в голову навіть під час зеленлисту: здобич не можна марнувати.

Сонце підбилося вище, підсушуючи землю і висмоктуючи вологу з листя на деревах. Вогнесерд нашорошив вуха. Ліс і досі був моторошно тихий, усі його створіння ховалися в норах, аж поки вечірня тінь не принесе полегшення після щоденної виснажливої спеки. Цей спокій дратував його, а в животі неприємно лоскотали сумніви. Мабуть, варто-таки піти і знайти Хмаролапа.

«Ти ж намагався попередити його про Тигрокігтя!» — Вогнесерд почув, як у голові лунає голос його найкращого друга Сіросмуга, і аж здригнувся від щемких спогадів, що заповнили його свідомість. Саме це дослівно йому і сказав би колишній Громовий вояк. Вони разом тренувалися в новацтві, билися пліч-о-пліч, аж поки їх не розлучило горе. Друг закохався в кицю з іншого Клану, та якби Срібнострумка не померла, приводячи у цей світ кошенят, Сіросмуг, можливо, і досі був би Громовим котом. У Вогнесерда перед очима знову постала картина прощання: ось його товариш несе своїх двох кошенят, віддає малих і сам іде до Річкового Клану, до якого належала їхня померла мама. Воєвода понурих плечі. Йому не вистачало компанії Сіросмуга і тихих, спокійних розмов, які вони щодня провадили. Він так добре знав свого старого друга, що без жодних проблем міг передбачити його відповідь.

Вогнесерд смикнув вухами, відганяючи спогади. Час було повертатися до табору. Тепер він був воєводою Громового Клану, то ж треба було ще організувати мисливські виправи та патрулі. Доведеться Хмаролапові самому про себе подбати.

Земля під лапами була геть суха на всьому шляху аж до гребеня схилу, за яким унизу лежав табір. Вогнесерд на мить спинився, щоб насолодитися легеньким уколом гордощів, який відчував щоразу, повертаючись до свого лісового дому. Кошеням він жив серед Двоногів, але ще від першого свого візиту до лісу знав, що насправді його дім тут.

Унизу, серед густих хащ ожини, ховався табір Громого Клану. Спустившись крутосхилом, Вогнесерд рушив добре второваною стежкою крізь тунель у папоротях.

Світло-сіра кицька Верболоза лежала при вході до ясел, вигріваючи свій уже чималий живіт під сонячним промінням. Ще донедавна вона жила у вояцькому кублі, а зараз мешкала в яслах з іншими королевами, очікуючи свого першого приплоду.

Поруч із нею Ряболиця ніжно вмивала двох своїх кошенят, які борюкалися на твердій землі, здіймаючи невеличкі хмарки пилуки. То були Хмаролапові молочні родичі. Коли Вогнесерд привів первістка своєї сестри до Клану, Ряболиця погодилась вигодувати безпомічне кошеня. Хмаролап нещодавно став новак, а тепер уже і власні кошенята Ряболиці невдовзі мали покинути ясла.

Гул голосів привернув погляд Вогнесерда до Високого Каменя, який стояв на чільному місці терену. Троє вояків про щось розмовляли в тіні каменя, з якого Синьозірка, провідниця Громого Клану, зазвичай зверталася до своїх котів. Вогнесерд упізнав шубку Темносмуга, невеличку постать Вітрогона і сніжно-білу голову Білошторма.

Воєвода поволі рушив до них твердою спеченою землею, а тим часом понад усіма голосами пролунав вигук Темносмуга:

— То хто ж поведе патруль у сонцепік?

— Вогнесерд сам вирішить, коли повернеться з полювання, — спокійно відповів Білошторм. Старший вояк вперто не давав Темносмугові себе спровокувати ворожим тоном.

— Він мав би вже повернутися, — поскаржився Порохошуб, темно-бурий смугастий кіт, який був новаком у той же час, що й Вогнесерд.

— А я і *повернувся*, — оголосив воєвода. Він проштовхався поміж вояками та сів поруч із Білоштормом.

— Ну, якщо вже ти тут, можливо, скажеш, хто поведе патруль? — нявкнув Темносмуг, звернувши на Вогнесерда погляд своїх холодних очей.

Вогнесердові раптом стало парко, незважаючи на те, що він стояв у прохолодній тіні Високого Каменя. Темносмуг як ніхто був близький до Тигрокігтя, тож Вогнесерд не міг не перейматися його відданістю Клану. І байдуже, що Темносмуг вирішив zostатися, коли його старого навчителя вигнали.

— Патруль поведе Довгохвіст, — нявкнув воєвода.

Темносмуг поволі перевів погляд із Вогнесерда на Білошторма, його вуса посмикувались, а очі глумливо поблискували. Рудий кіт проковтнув клубок, гадаючи, що ж він сказав не те.

— Гм, Довгохвіст зараз на тренуванні зі своїм учнем, — трохи стушувавшись, пояснив Вітрогон.

— Їх із Прудколапом до вечора не буде, пам'ятаєш? — глузливо озвався Порохошуб.

Вогнесерд скреготнув зубами і подумав: «Я ж мав би це знати!»

— Тоді Вітрогон. Можеш взяти Орлякошуба і Порохошуба.

— Та Орлякошуб нізащо за нами не вженеться, — нявкнув Порохошуб. — Він ще досі кульгає після битви з волоцюгами.

— Добре, добре, — Вогнесерд намагався притлумити хвилювання, але не міг відкараскатись від думки, що просто називає

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ